

A movie poster for 'Dragon's Daughter'. The central image is a close-up of a large, blue, scaly dragon's head. The dragon has bright green eyes and a girl with long brown hair is perched on its snout. The background is a dark, fantastical landscape with a city skyline and two other dragons flying in the sky. The title 'DRAČÍ DCERA' is written in large, golden, serif letters at the bottom. The name 'Liz Flanaganová' is at the top.

Liz Flanaganová

DRAČÍ DCERA

Liz Flanaganová

DRAČÍ DCERA

Mým dcerám,
s láskou a obdivem, xxx.

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

V den, kdy se na Arcosi vrátili draci, se Milla schovávala ve větvích pomerančovníku. Zdatně se zaobírala ignorováním všech, kdo ji sháněli, a stejně tvrdohlavě si nevšímala ani větviček, které ji šťouchaly do zad, škrábaly na rukou nebo jí zacuchávaly kudrnaté černé vlasy. Byla dost malá, aby se v hustém zeleném porostu úplně schovala. Měla tak ideální úkryt přímo uprostřed mezi Žlutým domem a kuchyňským stavením.

Když otočila hlavu, mohla přes zeď zahrady pozorovat vrcholky střech budov ve městě a spočítat lodě mířící do přístavu. Vdechla horký rušný pach města Arcosi, které tak milovala: jeho prašné kameny, páchnoucí stoky, hnijící ryby, sůl, koření a květiny.

V úkrytu se Milla dočkala prvního odpočinku za celý den. Nohy měla zesláblé a celkově cítila podivnou lehkost a malátnost, které jí připomínaly, že se nestihla najíst. Natáhla ruku a utrhla sluncem vyhrátý pomeranč. Oloupala ho špinavými nehty a sála z něj šťávu, až jí stékala po bradě. Důkaz pak hodila přes zeď zahrady.

Cítila se teď o něco líp. Nepochybně jí nikdo nechtěl nakládat příliš mnoho práce. Jenže kdykoliv nejmladší služebnou někdo zahlédl, okamžitě následovalo: „Millo! Mám práci akorát pro tebe!“ – aniž si dotyčný uvědomil, že totéž už před ním řekl tucet dalších. Bylo otázkou cti nikdy nikoho neodmítnout, nikdy

nepřiznat, že je příliš unavená. Chtěla být užitečná. Nepostradatelná. Ona se nikdy neocitne na ulici jako toulavá kočka. V těchto podivných časech, kdy vévodovi vojáci pochodovali po ulicích dnem i nocí a všemožné zvěsti se šířily rychleji, než by jestřáb ulovil kořist, se celé město chovalo jako ohromné zvíře probouzející se hladem po dlouhém spánku. Milla ve svých dvanácti letech dobře věděla, že každý potřebuje místo, kde je v bezpečí. Místo, kam patří.

V tu chvíli dívka zaslechla blížící se hlasy. Pro změnu nevolaly její jméno.

Dvě postavy prošly přímo pod ní: služebná Lanys a cizí muž v temně modrém plášti potřísněném solí, jenž měl kapuci staženou hluboko do tváře. Lanys nejspíš držela službu u brány, zatímco měli strážní přestávku a odpočívali u studny.

„Počkejte tady, pane. Dojdu pro pána, pokud mi předáte znamení?“ Lanys byla obezřetná. Každý věděl, že nejde vpustit bránu kdejakého starého pocestného. Ne v této době.

„Tumáš. Předej ho jen Nestanovi.“ Cizincův hluboký hlas se nepatrně chvěl. A ten přízvuk? Milla ho nedokázala rozpoznat, což se jí obvykle nestávalo. Zněl nejistě, jako by nebyl uvyklý dlouhým samohláskám norlandštiny, oficiálního jazyka ostrova Arcosi.

„Prosím, posad'te se.“ Lanys ukázala na zdobenou kamennou lavičku u fontány. „Přinesu nějaké občerstvení.“

Cizinec se ale neposadil.

Milla málem vykřikla, když se jeho ruka prosmýkla mezi větvičkami těsně vedle její levé nohy. Opálenou kůži měl tmavě hnědou a vráscitou jako broskvovou pecku. V ruce držel podivně tvarovaný vak, který připomínal dvojistou sedlovou brašnu na osla, jen menší. Muž brašnu poslepu přehodil přes stejnou větev, na níž Milla seděla. Díval se přitom ale za sebe, takže si nevšiml dívky usazené přímo v jím vybraném úkrytu.

Milla zírala na brašnu. Sestávala ze čtyř hlubokých kapes ze tkaného hedvábí, dvou z každé strany široké větve. Kapsy měly okrouhlý tvar, jako by obsahovaly čutory na vodu. Byla to ta nejkrásnější věc, jakou kdy dívka spatřila, a přitahovala ji jako můru plamen svíčky. Opatrně do jedné kapsy šťouchla – byla pevná a hodně vycpaná – a snažila se uhodnout, co je uvnitř. Co potřeboval cizinec tak nutně schovat? Rubíny? Jed? Střelný prach? Rychle stáhla ruku a ujistila se, že brašna nespadne na zem a nevyhodí ji i pomerančovník do vzduchu.

Pod ní promluvil další hlas, až málem ze svého bidýlka spadla. Milla byla známá pro svůj jemný sluch, ale tahle osoba musela mít nohy lehké jako pápěří, že se sem dokázala připlížit tak neslyšně.

„Kde to je?“ sykl ten nový hlas tak tiše a zlověstně, že mu sotva rozuměla. „Dej mi to.“

Kdo to může být? Milla vyhlédla mezi temně zelenými listy a spatřila, ruku v rukavici, jak k hrdlu muže v plášti tiskne nůž.

„Hned!“ rozkázal nově příchozí. Byl oblečený v černém a tvář měl skrytou pod černo-zlatou škraboškou, jako by se chystal na večerní veselí do paláce.

První muž nepromluvil. Vrazil útočnickovi loket do žeber a pokusil se mu vykroutit. Milla letmo zahlédla na jeho zápěstí podivné tetování: kruh a něco, co vypadalo jako pták.

Maskovaný neznámý byl ale rychlejší. Nůž projel kůží na cizincově krku. Po ostrí stekl úzký proužek krve.

Milla se vzpamatovala a chystala se skočit dolů – když do toho dá dostatek síly, mohla by oba muže odhodit – ale vtom zaslechla v dálce pánův hněvivý hlas, „... a moje dcera moc dobře ví, že jsme po západu slunce očekávání v paláci...“

Prsty stiskla větev tak silně, až jí zbělely klouby. Měla by se pohnout. Teď. Ale žádná část těla ji neposlouchala.

„Pane, nechte mě, ať se podívám po lady Tarje, zatímco vy můžete –“ Lanys náhle zmlkla. Zřejmě právě s Nestanem dorazili ke klenutém průchodu na nádvoří.

Ticho proťal svist oceli, jak Nestan tasil meč. Jeho válečná zranění ho možná trochu zpomalovala, ale Milla by si proti němu rozhodně nevsadila. Natáhla krk a snažila se prohlédnout skrz clonu z listí.

Muž v masce se k nim obrátil čelem, bezvládné tělo druhého cizince otočil s sebou.

I přes ostrí nože se umírajícímu podařilo vydechnout: „Nikdy!“
Bylo to jeho poslední slovo.

Zpětně Milla docenila, že se k ní otočili zády.

I tak viděla, jak na kameninový květináč vystříkla jasně rudá krev. Zaslechla těžké žuchnutí, jak tělo narazilo na zem, a pak sledovala černou šmouhu prchajícího vraha.

Lanysin pronikavý vrískot konečně přivolal strážce z kuchyňské zahrady.

„Muž v černém se škraboškou a nožem! Chyťte ho!“ zahulákal Nestan rozkazy a spěchal po schodech z domu. „Rychle! Utíká.“

Milla zaslechla dusot bot, jak domovní strážce vyběhly z brány. Slyšela Nestana přistoupit blíže a kovový skřípot meče zasouvajícího do pochvy.

Odmítala otevřít oči. Svírala větev a soustředila se jen na dýchání, a aby se nepozvracela, což vyžadovalo veškerou její pozornost. Viděla už spoustu přístavních rvaček, i jak vévodovi vojáci zatýkají lidi z města a táhnou je pryč. Nikdy ale ještě nebyla svědkem vraždy. Mohla to zastavit. Proč nic neudělala, když měla příležitost? Schovala se jako myš. A teď je ten muž mrtvý.

Otevřela oči a zmohla se na jeden pomalý, dlouhý, rozechvělý nádech.

„Věděl to,“ řekl Nestan, napůl k sobě.

Milla ho sledovala mezerou v listí.

Zíral na rozšiřující se karmínově rudou kaluž u svých nohou a mezi prsty levé ruky si točil zlatákem. „Věděl, že mi má poslat tuhle minci, abych přišel. Teď už se nedozvíme, pro jaké poselství stálo za to zemřít.“

„On – on – on znal heslo,“ vykoktala Lanys pomalu. „To proto – proto jsem odemkla bránu.“ Předklonila se, a jak klesla na kolena, její kaštanově hnědé vlasy zazářily ve slunci. Ruce jí jako vyděšené holubice vylétly k obličejí. „Nevím, jak se ten maskovaný muž dostal dovnitř...“ zašeptala. „Omlouvám se.“

„Ano, to je skutečná záhada. Vrah věděl zcela přesně, kdy budou naši strážníci odpočívat. *Zajímalo by mě...*“ Nestan se odmlčel.

Milla byla oddanou služebnicí. Měla by svému pánovi říct, co ten cizinec ukryl ve větvích stromu. Něco, za co stálo zemřít. Ale tentokrát nebyla schopná slova. V puse měla sucho a kyselo, jak se jí žaludek obracel naruby. Seděla tam, třásla se a držela se pevně větví.

Jeden ze strážných, který pronásledoval muže ve škrabošce, přiběhl zpátky na nádvoří. „Pane, ztratili jsme ho. V tom davu jsme neměli šanci.“

Jak byl ten vrah mazaný! Dnes večer se konal vévodův Padesátiletý bál. Ulice vyparáděnými flamendry se škraboškami doslova přetékały. Bude nemožné toho muže najít, uvědomila si Milla.

Nestana ta zpráva vytrhla z úvah. Lusklnul prsty k Lanys a strážnému. „Uklid'te to tu, než to uvidí dvojčata. Zdvojnásobte stráž u brány.“ Kulhavě se vydal pryč a křičel: „Kde jsou vůbec moje děti? Isak? Viděl někdo lady Tarju?“

Lanys se zvedla a klopýtala za pánem. Zmizeli do chladného domu. Strážný se sklonil a popadl tělo neznámého pod paží. Jak

ho táhl pryč, zůstávala za nimi na kamenných dlaždicích jasné rudá šmouha.

Jak mohl být vévodův ples důležitější než život, který vyhasl přímo před jejich očima? Mille se točila hlava.

Podivná brašna dál visela na větvi a zářila. Volala ji k sobě jako líbezná, svůdná píseň. Milla se hedvábí dotkla roztřeseným prstem. Nesundá to, ne teď, když je celý dům vzhůru nohama. Lanys by jí ji hned sebrala.

„Vrátím se pro tebe později,“ slíbila a seskočila ze stromu. Zavravorala na roztřesených kolenou, ale pak našla rovnováhu a mrkáním zahнала hvězdičky před očima.

Na jeden dlouhý okamžik se zadívala na krev, přímo na ni a její svědectví. Byla to skutečnost. Stalo se to. A Millu napadlo – kdo asi zaznamená smrt tohoto muže? Znovu se jí zvedl žaludek, jak si uvědomila křehkost vlastního života a povinnosti stahující se jí kolem krku jako smyčka.

Udělala jedinou věc, která byla v její moci. „Omlouvám se. Postarám se o vaši brašnu, slibuju,“ zašeptala k prolité krvi.

Pak se rozběhla za dvojčaty, aby je varovala, že by si měla pospíšet.

KAPITOLA DRUHÁ

Jediný pohled k západnímu moři Mille sdělil, že nemá moc času. Slunce klesající k obzoru moři ukradlo jeho barvu, až bylo bledě modré jako kosí vajíčko.

Jestli se dvojčata na vévodův ples opozdí... Jestli si Nestan bude myslet, že je to její vina... Milla se rozběhla, ačkoliv nohy se jí ještě trásly. Prolétla přes leštěnou podlahu v pánově nejmilejším pokoji s obřími klenutými okny mířícími na jihozápad, aby se Nestan mohl dívat na svoje lodě a sklady hluboko dole.

Lanys zrovna vláčela ven obří džbán s vodou a horu hadrů k tomu. V obličeji bílém jako zkyslé mléko se jí zračil stejný šok, jaký měla ve tváři Milla.

„*Kdes* byla?“ štekla služebná ještě jedovatěji než obvykle. „Dvojčata se musí nachystat a já mám naléhavou práci pro pána, takže by ses měla dát ihned do práce.“ Dokonce i uprostřed takové hrůzy se Lanys podařilo udělat z toho záležitost kdo s koho. „Připomeň mi, proč že si tě vůbec nechává?“

„Dvojčata právě hledám!“ Milla si už zvykla její zlomyslnosti ignorovat. Žaludek se jí obrátil, když jí došlo, jakou práci musí jít Lanys udělat. „Vidělas je?“

„No, myslela jsem, že Isak je na cvičišti.“ Lanys naklonila hlavu a zaposlouchala se. „Na koho to pak ale nahoře pán křičí...?“

Milla na zbytek nečekala. Hnala se domem a brala schody po dvou, následujíc zvýšené hlasy. Před Isakovým pokojem se přitiskla ke zdi a otevřenými dveřmi nakoukla dovnitř.

„A to mi říkáš teď?“ Chlapcův hlas byl skoro k nepoznání. Chráptěl zadržovanými slzami. „Nemůžeš zkrátka...“

Milla zaslechla, jak vévodův syn polkl vzlyk. Brečel kvůli mrtvému? Přisunula se blíž.

U okna stál zády k otci strnulý a shrbený Isak. Po loňské nemoci byl jeho dech stále sípavý a brýle mu sklouzávaly ke straně. Sundal si je, dvě malá skleněná kolečka spojená drátkem a nasažená na nose. Nestan mu tuhle vzácnou věcíčku přivezl z jedné ze svých dlouhých výprav a Isak ji od té doby neustále nosil. Obrátil do sebe medicínu ze skleněho flakónku, klouby prstů si promnul obličej a pak si brýle zase nasadil.

Se srdcem splašeně bušícím v hrudi se rozhodla udělat to, co jí šlo nejlépe – poslouchat.

„Lepší?“ zeptal se Nestan syna. Isakovy namáhavé nádechy a výdechy se postupně uklidňovaly. „Ale řekl jsem ti to hned, jakmile to bylo dohodnuto. A ano, můžu. Tak to zkrátka je.“ Nestanův hlas zesílil. Zvedl ruku, jako by chtěl vzít chlapce za paži. Pak si to ale rozmyslel a místo toho si prohrábl rukou vousy, až to v nich zapraštělo.

Přestože stála v dusné chodbě, dal se do Milly chlad. Objala si tělo pažemi. Co bylo dohodnuto? Něco tak důležitého, že to rozrušilo i Nestana, kterého nechal klidným i pohled na mrtvolu. Myšlenkami se vrátila k zavražděnému a jeho záhadné brašně. Představila si, jak tam visí a čeká na ni. Ty myšlenky zahнала včas, aby zachytila konec Nestanových slov.

„... chci ti dát to, co jsem sám neměl. Pro co jsem musel tvrdě pracovat. Proč to nechápeš?“

„Možná proto, že já nejsem ty?“ opáčil Isak sípavě. „Protože chci něco jiného? Což bys věděl, kdyby ses někdy namáhal najít si čas si se mnou promluvit.“

Milla sebou trhla, ale byla to pravda. Nestan byl buď na cestách, nebo pracoval a jen výjimečně za kterýmkoli ze svých dvojčat zašel. Jejich matka Vianna zemřela před deseti lety. Od té chvíle děti zlobily víc než potomci jiných obchodníků. Když si toho Nestan konečně všiml, zavedl nový režim výuky, který oba nesnášeli.

„Jak to, že jsem skončil s tak rozmazleným dítětem? Copak nevidíš, jaké máš štěstí? Není to trest, Isaku!“ křičel Nestan na syna.

„Vážně? Protože tak mi to připadá. Trest za to, že nejsem syn, jakého bys chtěl!“ Isak se otočil na patě, ale se světlem v zádech mu nebylo vidět do tváře. „Vím, jak se na nás díváš – neduživý syn, odvážná dcera – byl bys radši, kdybychom si vyměnili místa.“

Nestan zalapal po dechu, jako by ho udeřili.

Milla si zakryla pusou upocenými prsty, aby taky nehekla. Isak nikdy nekřičel. Byl tichý. Uzavřený. Vtipný. Laskavý. Slyšet jeho zvýšený hlas jen zesílilo hrůzu a neskutečnost celého dne.

Otec se synem stáli tváří v tvář, sotva píd' od sebe. Ve třinácti letech už byl Isak stejně vysoký jako Nestan.

„A až oznámíš Tarje, cos nachystal pro ni, bude to cítit úplně stejně. Už nejsme děti. Nejsme kuřata, abys nás množil nebo směňoval dle libosti. Měl by sis dávat pozor, otče, abys jednoho rána nezjistil, že jsme ti uletěli z hnízda.“

Ne, ne, ne! Tarja s Isakem nemůžou nikam zmizet! O čem to mluví? Milla vrtěla hlavou a marně se snažila poskládat dohromady útržky hádky.

„Vyhrožuješ mi?“ Nestan ztišil hlas. Přistoupil k Isakovi ještě blíž a jednou rukou se přitom opět dotkl meče u pasu.

„Jsi neuvěřitelný.“ Isak zavrtěl znechuceně hlavou. „Takže co, vytáhneš na mě meč? Všichni moc dobře víme, jak skvěle to funguje ve městě.“ Hlas měl plný trpkosti. „Nejsi už ani voják. A máme jen tvoje slovo, žes jím vůbec kdy byl. Nejspíš sis tu nohu zranil, když ses opilý vypotácel z nějaké putyky.“

Nestan na něj jen zíral.

„Zapomeň na to. Jdu pryč.“

„To nemůžeš. Jsme očekávání v paláci. Víš, co to znamená... To nemůžeš riskovat!“

Isak se prodral kolem otce a rázně vyšel z místnosti.

Milla ho chytila za rukáv. „Počkej!“ zašeptala.

On ale beze slova seběhl po schodech a nechal ji tam stát.

Hluk ji donutil se otočit. Uviděla, jak se Nestan zapotácel, jako by ho někdo udeřil, a pak se sesunul na Isakovo křeslo. Oběma rukama si tiskl levou nohu a syčel, jak se snažil uvolnit křeč ve starém zranění.

Milla se rozběhla ze schodů za Isakem. Nikde po něm nebylo ani stopy. Místo toho tam stála Lanys s vykulenýma očima a rozlitou, teď už narudlou vodou z vědra a špinavými hadry. „Co se děje? Cos zase provedla?“

„Kam běžel?“ vyhrkla Milla. Pach zkrvavené vody ji udeřil do nosu. Udělalo se jí na zvracení. Urputně se to snažila vydržet.

„Ven.“ Lanys ukázala k hlavní bráně, kde stáli v řadě čtyři strážníci. „Ale...?“

Milla neměla čas jí cokoli vysvětlovat. Místo toho, aby se vydala za Isakem, otočila se na druhou stranu a proběhla nejrychlejší zkratkou přes kuchyň. Josi, jejich kuchařka, zanáčovala jak námořník.

„Promiň, Josi,“ vyhrkla Milla, „vysvětlím ti to později!“ Nejradši by se ke kuchařce vrhla, objala její široký pas a vyplakala jí

všechny události, které během uplynulé hodiny viděla a slyšela. Před očima měla stále obraz mrtvého muže. Kaluž husté rudé krve, která se rozšiřuje, rozšiřuje a rozšiřuje.

Místo toho přikázala nohám, aby pokračovaly dál. Přeběhla kuchyňskou zahradu a přeskočila Skallu, ohromného kuchyňského kocoura, aniž by vzala na vědomí jeho zasyčení. Rozehnala slepice, které ji počastovaly rozezleným kvokáním. Na západ okolo strmých teras se rozkládaly sady a kozy roztroušené po jejich svazích se přestaly pást, jen aby na ni pohlédly zlýma žlutýma očima. Milla použila starý pokroucený olivovník jako žebřík, díky kterému se dostala na zeď u cvičiště. Moc dobře věděla, že otvírat neohlášená bránu by se jí nevyplatilo – člověk by mohl přijít o prsty.

Zastavila se, aby popadla dech. Před očima jí opět vyplul obraz mrtvého muže a tentokrát už to potlačit nedokázala. Otočila se a pozvracela zeď u cvičiště. Pak si silně odplivla a zrychleně oddechovala. Pusu si utřela do rukávu tuniky. Snad si toho vodnatého naoranžovělého hnusu nikdo nevšimne. Pak svoji pozornost znovu upřela ke svému úkolu.

V prostoru obehnaném zdmi bojovali dva lidé. Jejich meče řinčely a zpívaly, jejich nohy tančily a míhaly se po písečné zemi. Oba měli přilbice a cvičné kožené chrániče hrudi a stehů. Richal Finn, Nestanův velitel stráží, se potýkal se svým nejlépe vycvičeným žákem. Byl téměř tak dobrý jako Finn. Milla to poznala na vlastní kůži, protože když nebyl Finn po ruce, přesvědčili ji, aby při cvičných duelech dělala soupeře ona. Důkazem byly její modřiny. Mladá služebná sledovala, jak jsou Finnovy rány blokovány, vykrývány a opětovány.

Milla nenápadně pohnula rukou a zvrátila hlavu dozadu, aby upoutala Finnovu pozornost a připomněla mu, co by jeho student měl právě teď opravdu dělat. Zafungovalo to.

Velitel přimhouřil soustředěním oči. Spatřil svoji šanci a chopil se jí. Vrhł se kupředu a odhodil soupeřův meč tak prudce, až zařinčel o kamennou zed'.

„To by pro dnešek stačilo,“ prohlásil. „Musím jít. *Pane*.“ Sundal si přilbici, takže se ukázala jeho opálená plešatící lebka, mírně se uklonil a proklouzl kolem svého žáka. Cestou svýma modrýma očima vzhlédl k Mille a upřel na ni pronikavý pohled. Jako by ji odhadoval, jako by na ní něco hledal.

Dívka na něj vděčně kývla. Finn nebyl žádný hlupák. Učil dvojčata už přes deset let. Věděl přesně, co se děje. Nový režim lekcí umožňoval učit se boji jen Isakovi. A tak z loajality a lásky ke dvojčatům předstíral, že učí opravdu jen Isaka. Kdyby na něj Nestan uhodil, vždycky by mohl tvrdit, že pravdu neznal.

Finn na Millu také pokývl a odešel.

„Co? Vždyť jsme sotva začali, Finne! Přišel jsi pozdě!“ volal na něj s rozpřaženýma rukama jeho student. Náhlý konec lekce ho zjevně zaskočil. Stále ještě s přilbici na hlavě zahlédl Millu, jak se krčí na vrcholku zdi jako kočka. „A ty tam děláš co, Millo?“

„Už je čas, musíme si pospíšet!“ Milla seskočila na zem a jala se odepínat kožené chrániče. Soustředění se na nějakou činnost ji uklidňovalo. Skoro se jí dařilo zapomenout, jak se jí třesou nohy. Skoro se jí dařilo zapomenout, jak ji ta hedvábná brašna láká. „Mám za úkol tě obléct na bál. Co zrovna dneska děláš tady dole?“

Bojovník pozvedl koženou přilbici a uvolnil tak hřívu zacuchaných blondátých kudrn, které rámovaly krásnou tvář Tarji Thornsénové – oblečené jako její bratr Isak.

„Omlouvám se, vím, jak je dnešek důležitý – vážně! Jen jsem ztratila pojem o čase. Nechtěla jsem ti způsobit potíže. Jenže jestli se mám celý večer chovat jako dokonalá mladá dáma, potřebovala

jsem někde upustit páru. A teď mě můžeš ustrojit do perel a hedvábí. Budu se chovat vzorně, slibuju!“

„Jenže Isak zrovna někam utekl. Křičel na vašeho tátu.“

„Isak? Opravdu?“ divila se Tarja. A pak jemněji: „Hej, co se děje? Vypadáš příšerně.“

„Nic,“ zalhala Milla a sklonila hlavu, aby uvolnila zaseklou sponu. Na tohle teď nebyl čas. Navíc zašeptala ke krvi toho mrtvého muže slib. A Milla věřila, že sliby jsou závazné.

„Tak dobře, a nech ty chrániče, běžet v nich můžu. Musíme si pospíšet, jestli máme Isaka najít včas.“

KAPITOLA TŘETÍ

„Do dřavýho škopka!“ zaklela Tarja. „Proč teď? Ten si teda umí vybrat správnou chvíli, bratříček můj milovanej.“

Vytrvalá, tvrdil o své dceři často Nestan. *Tvrdohlavá*, říkal Isak. *Divoká*, špitli občas sluhové a obraceli přitom oči v sloup. Milla by zvolila jiná slova, vybrala by třeba *loajální*. Nebo *statečná*.

Tarjiny oči byly modré jako tmavnoucí nebe nad jejich hlavami, jež jim ukazovalo, jak pozdě už je. „Myslíš, že je tam, kde obvykle?“

Milla přikývla. Obě věděly, že Isak je nejšťastnější buď na palubě lodi, nebo když to nebylo možné, tak v přístavu.

„Můžu doběhnout tam a zpátky před západem slunce. Možná. Pokud nebudeme včas na té vévodově pitomé ceremonii, dá nás na černou listinu.“

„Ty nikam nejdeš,“ zarazila ji rychle Milla. „Půjdu sama. Musíš se připravit. Nachystala jsem ti na postel ty šaty z růžového hedvábí...“ Z představy toho, jak uhání do přístavu a zase zpátky, se jí únavou dělaly mžitky před očima, ale zařala zuby. „Navíc budou všude hlídky a ty neznáš ani všechny zkratky.“ Milla měla klikaté uličky Arcosi zmapované jako kočka, věděla o všech průchodech i tajných zkratkách.

„Ne, půjdu já!“ prohlásila Tarja. „Je to můj bratr. Jde o reputaci
mojí rodiny. A ty se navíc třeseš jako osika a na tunice máš zvratky.
Jsi nemocná?“

„Je mi dobře a tohle je jen od pomeranče,“ zalhala znovu Milla.
Nechtěla, aby ji večer nechali doma. Narovнала se a silou vůle
nutila nohy, aby se přestaly třást.

„Dobře,“ odfrkla Tarja, „tak mi to neříkej. Ale nech mě aspoň,
ať jdu s tebou. A taky půjde můj ostrej kámoš.“ Se zdviženým
obočím si poklepala na jílec meče. Ještě stále s ní šli všichni čerti
kvůli nedokončenému souboji s Finnem.

„Dobře,“ souhlasila Milla, „tak pojď za mnou.“ Dovedla Tarju
zpátky nahoru na zeď cvičiště, po které obešly obloukem dům,
a pak jí Milla ukázala vystouplé kameny, po nichž měly sešplhat
z výšky dvou pater dolů na ulici. „Ale musíme to vzít zkratkou.“

„Jak to, že tuhle tajnou cestu do vlastního domu neznám?“
vyzvíдалa Tarja, zatímco následovala služebnou.

Obvykle na tom sestupu nic nebylo, ale Milla byla stále trochu
slabá v kolenou, a tak jí levá noha uklouzla a ona tam zůstala viset
jen za konečky prstů. „Ted' už ji znáš. A pospěš si, musíme dál.“
Poslední úsek seskočila. Dopadla lehce na špičky a rychle vyrazila
vpřed uzounkou cestou.

Držely se ve stínu postranních uliček. Bez Isakovy přilbice
byla Tarja až příliš rozpoznatelná jako dcera svého otce. Téměř
polovina města někdy pro Nestana pracovala a v každé čtvrti měl
dobré přátele, kteří by je určitě hned zastavili a vyptávali se, proč
míří jinam než do paláce.

„Počkej!“ zastavila Tarju Milla, když se přiblížily k hlavní ulici,
která ovíjela ostrov jako stočený had. „Tady musíme na druhou
stranu,“ vysvětlila jí. Vzala ji za ruku a vydaly se po široké dlážděné
cestě. Cítila se zranitelná. Přimíchaly se mezi lidi nastrojené

ve svých nejlepších šatech. Někteří mířili nahoru k paláci na ples, jiní dolů do přístavu na večírek v ulicích.

„Všechno je v pořádku. Máme přece právo si vyrazit na procházku,“ prohlásila Tarja a zvedla hrdě hlavu. „Dvě kamarádky na večerní potulce... Co je na tom špatného?“

Milla se na ni podívala. Vážně tomu Tarja věřila? Nic neřekla a doufala, že se jí tahle příjemná iluze nerozsype.

Vtom mužský hlas zařval slova, jichž se Milla děsila: „Hlídka! Ustupte.“

Od vysokých průčelí domů lemujících cestu se odrážela ozvěna dupajících nohou.

Milla se vrhla dozadu ke zdi a stáhla Tarju s sebou. Ruce i nohy přitiskla pevně k tělu. Vedle ní vyběhla do ulice mladá žena a z cesty se snažila odtáhnout malou dcerku. Popadla ji pevně do náruče a s úlevou jí vynadala: „Nikdy se mi takhle netoulej. Když uvidíš vojáky, musíš zůstat u mě, jasné?“

Holčička začala hlasitě plakat.

Stráže pochodovaly směrem k nim v neměnném rytmu kroků, které bez zastavení přizpůsobily příkrému kopci. Hleděly přímo před sebe a nastalé ticho narušoval jen dusot jejich bot a kovové řinčení mečů a štítů. Milla se dívala na přibližující se vojáky a snažila se v nich vidět jednotlivce. Věděla, že to jsou jen lidé – ten mladík se spáleným krkem i ten urostlý chlap s hustým plnovousem – ale v téhle obrovské mase vypadali jako něco jiného, něco mocnějšího a hrozivějšího než obyčejní lidé.

Už byli skoro u nich. Už jen okamžik a budou pryč. Pokud se nikdo nepohne, nebo jim nedá důvod k...

„Stát!“ rozkázal velitel. „Připravit ke kontrole!“ Vojáci se zastavili jako jeden muž. Otočili se, udělali krok stranou, znovu se zastavili a zatarasili tak ulici těsně nad sebou. „Občané! Vaše doklady!“

Milla potichu zaklela a vyslala k nebesům spěšnou modlitbu, aby jí vnukla nějaký spásný nápad. Byly v pasti, pokud se jí ovšem nepodaří rychle najít cestu ven.

Žena vedle ní si povzdychla a začala šátrat pod pláštěm. „Zase! Dneska potřetí. Jako bych měla vůbec čas si snad špatně stoupnout, když nás pořád kontrolují.“

Stráže fungovaly jako lidský zátaras. Pomalu pročesávaly hlavní ulici a postupně kontrolovaly doklady. Každý musel prokázat své jméno, adresu a rodinný původ.

„Co budeme dělat? Žádné doklady s sebou nemám,“ sykla Tarja a sevřela jílec meče. „Netušila jsem, že půjdu pryč z domu. Když nás teď zatknou, tak se nedostaneme na ples a moje rodina se nepochybně ocitne na černé listině.“

„Norlandané na černé listině? Nikdy!“ opáčila Milla a proklínala se, že vyrazily z domu v takovém spěchu. Doklady si ještě nikdy nezapomněla.

„Stává se to!“ řekla Tarja. „Rodina mojí kamarádky Anny přišla o všechno.“

„Nechte mě! Pustte mě. Nic jsem neudělal,“ bránil se nějaký mladík, když ho dva vojáci popadli za ruce. Vypadal jen o málo starší než Isak. Na hlavě měl rozčuchané tmavě hnědé vlasy, které mu padaly do očí.

„Žádné doklady? To je porušení vévodových zákonů, jak ostatně dobře víte. Pane.“ Poslední slovo dodal velitel výsměšným tónem.

„Měl jsem je v kapse. Musely mi vypadnout...“ Mladíčkovi došlo, co to znamená, a tak začal žadonit. „Můžu vám ukázat, kde bydlím. Můžete se zeptat mých rodičů! Nemůžou si dovolit zaplatit poplatek za propuštění. *Prosím!*“

„Odved'te ho.“ Velitel se ani nepodíval, jak jeho muži táhnou pryč chlapce, který se bránil a vykřikoval, že je nevinný. Místo

toho už byl otočený k dalšímu vyděšenému občanovi s rukou nataženou pro jeho papíry.

Milla se podívala přes rameno ženy vedle sebe. Zbývali už jen čtyři lidé, a jakmile je vojáci zkontrolují, bude řada na nich. Rozhlížela se všemi směry a hledala únikovou cestu. Tam! Mezi domy. Byla tam nenápadná mezera, tak akorát široká, aby se jí protáhly. Ne poprvé Milla v duchu žehnala původním obyvatelům Arcosi, že město prošpikovali pašeráckými úkryty a skrytými průchody.

„Tudy!“ Milla popadla Tarju za paži a pozpátku ji stáhla do mezírky ústící do uzounké uličky, která se klikatila kolem dokola až ke strmému kamennému schodišti, tísničím se mezi domy. „Když si pospíšíme, předběhneme hlídku a cestou zpátky ji obejdeme.“ Její nohy dusaly po ošoupaných schodech. Společně se hnaly dolů, až se přiřítily do přístavu.

„Támhle je!“ V posledním zběsilém sprintu Tarja předběhla Millu.

Jak předvíдалy, Isak se opíral o zábradlí a zíral na novou loď zakotvenou u mola před ním. Byl to štíhlý, dvoustěžňový škuner, z něž se stále ještě vykládalo zboží. Nad zbytky ryb vyhozených z trhoveckých stánků, které stály na okraji horního nábřeží, se hašteřili rackové.

„Isaku, na co si to hraješ?“ Tarja se nezdržovala s pozdravy. Její vztek se ale rozpustil v obavách, když jí neodpověděl. „Hej, co se děje? Jsi v pořádku?“

Isak se otočil a se sluncem odrážejícím se v jeho brýlích si sestru změřil. „A ty jsi oblečená jako za co? Bojový strašák do zelí? Na vévodově plese se za tebou lidé budou rozhodně otáčet.“

Za Isakem držela ve své ochranné náruči přístavní hráz tucty plavidel celého Arcosi. Rybářské loďky i velké obchodní loď.

Přístavní bránou zahlédla Milla slunce vrhnout poslední jasné stříbrný záblesk, než se zanoří do moře jako mince do kapsy. „Západ slunce, honem!“

„Aha, takže se ti to z hlavy jen tak nevykouřilo, co?“ zpražila bratra Tarja a oběma rukama si prohrábla své kudrny, aby z nich vytřásla suché listí a větvičky, které tam objevila. „Protože já jsem teda rozhodně nestrávila celý měsíc nacvičováním tanečních kroků a pomáháním ti, aby ses naučil svoji přísahu, jen tak pro nic. Takže sebou hod', nebo přijdeme pozdě a budeme po zbytek svých ubohých životů litovat urážky našeho vévody.“

„Od kdy ti na tom tak záleží?“ vyštěkl Isak. „Co z toho budeš mít? Nepřijde mi, že bys poslední dobou kdovíjak lpěla na pravidlech, pokud se ti to zrovna nehodí do krámu...“

„Přestaňte! Co je to s vámi?“ Milla se vmáčkla mezi sourozence. Takhle se přece nechovali. Stáli při sobě. Vždycky. Toužila jim říct všechno, čeho byla dnes svědkem, ale už tak byli dost rozrušení a čas se jim krátil. „Podívejte! Západ slunce. Na tohle nemáme čas!“

„Už jdu,“ Isak na to. „Dobrá práce, sehnaly jste mě jak pasačky koz...“

To zabořilo. „Nemusely jsme pro tebe chodit vůbec.“

„Omlouvám se,“ zamumlal Isak se sklopeným pohledem.

Tarja popadla bratra za ruku. „Zůstaň u mě.“ Otočila se na patě a vydala se zpátky k pašeráckým schůdkům. „Míří sem hlídka, takže bychom se jí měli radši vyhnout.“

Milla spěchala za nimi kolem nově zakotvené lodi. Na okamžik se zastavila a pak popadla za rukáv jednoho z chlapců, kteří vykládali bedny. „Hej, připluli s vámi i nějakí pasažéři?“ zašeptala. „Starý muž v tmavě modrém plášti s velkou hedvábnou brašnou?“

„Jo, konečně jsme se těch dvou zbavili! Přinášeli smůlu. Východní vítr. Není divu, celou plavbu byli jak na trní,“ zamumlal kluk a odtáhl se od ní.

Těch dvou? divila se Milla. S kým zavražděný cestoval? A kde je ta osoba teď?

KAPITOLA ČTVRTÁ

Milla dovedla dvojčata po pašeráckých schodech domů a tam je hned hnala nahoru, aby se převlékla. Nestan přecházel u přední brány a opíral se přitom o jemně vyřezávanou vycházkovou hůl se stříbrnou rukojetí. Když se Milla se sourozenci, všichni oblečení v nejlepších šatech, konečně objevili, prudce se k nim otočil. U zdi stál Richal Finn ve formálním obleku nosiče meče a jeho krátce zastřižené vlasy se leskly pomádou, jako kdyby právě ponořil hlavu do studny.

„Kdepak jste byli?“ zeptal se Nestan tiše.

Milla ten tón znala. Nikdo neodpověděl. Všichni tři stáli na vyvýšené terase jako sochy, svírali škrabošky a snažili se zklidnit dech.

Nestanův pátravý pohled postupně spočinul na každém z nich. Tarja měla na sobě své nejlepší šaty z růžového hedvábí. Milla jí ve spěchu zkrotila její blondáté kudrny do vysokého drdolu, který obtočila skleněnými korálky, a kolem krku jí připnula perlový náhrdelník po její matce. Isak stál jak přikovaný a tvářil se rezignovaně. Slušelo mu to, ale zjevně se ve své krémové hedvábné košili a formálním obleku necítil dobře. V sevřené pěsti držel další skleněný flakon se svou medicínou.

Milla si uhladila své jednoduché fialové šaty. Dokonce i služebné musely dnes večer vypadat co možná nejlépe, a tak si

půjčila jeden z Tarjiných starých modelů. Byla to ta nejkrásnější věc, jakou si kdy oblékla, a dokonce k nim měla i sladěné stře-
víčky, které jí ale moc neseseděly. Prsty se dál dychtivě dotýkala
jemné hedvábné látky.

Milla se skrze své řasy zadívala na Nestana a v duchu se mod-
lila, aby všichni prošli jeho inspekci. Isak s Tarjou museli na plese
být. Milla ne. Jediné lusknutí prstů a na její místo by okamžitě
nastoupila Lanys.

To by se Lanys líbilo. Pořád flirtovala s Richalem Finnem.

„Vypadáš dobře, Tarjo,“ pronesl konečně Nestan. „Ty perly ti
moc sluší.“

Isak se ještě víc narovnal a čekal na otcovo schválení.

„Isaku? Neudělej nám tam nahoře ostudu.“

Milla ucítila, jak se vedle ní chlapec nahrbil zklamáním.

„Tvoje důvěra ve mně je *skutečně* uklidňující,“ zamumlal si
Isak pro sebe.

„Pšt,“ šeptla Tarja. „Nemyslel to tak.“

„Znělo to tak.“ Isak se tvářil zkroušeně a nešťastně, ale Ne-
stan si toho nejspíš nevšiml. Čelisti pokryté šedivým vousem měl
pevně sevřené. U pasu měl připnutý svůj běžný meč, ale jeho nej-
lepší plášť ze sametu temného jako půlnoc mu nadouvala další už
ne tak obvyklá čepel.

Vidět Nestana ustrojeného, jako by očekával potíže, přimělo
Millin prázdný žaludek, aby se znovu sevřel. Pokud se ale rozhodl
dnes večer dvojčata nerozrušovat zprávou o zavražděném muži,
měla by mít dost odvahy následovat jeho příkladu.

Jako vždycky, když byla nervózní, sevřela v dlani zlatý medailo-
nek na krku. Byl to její jediný majetek. Přejela prsty po obrysu dra-
ka letícího pod měsícem v úplňku vyraženém do ošoupaného kovu.

„Jdeme pozdě,“ houkl Nestan a otočil se.

Prošli! Milla se opravdu podívá do paláce. Na rtech jí zahrál úsměv, který ale při vzpomínce na mrtvého muže zase zmizel. Přísahala si, že zůstane dvojčatům celý večer nablízku a bude kvůli nim ostražitá.

„Připravený?“ Tarja seběhla tanečním krokem ze schodů, vzala otce za volnou paži a stiskla mu ji. Zadýchanost se snažila zamaskovat jako vzrušení.

„Já už jsem připravený nějakou dobu,“ poznamenal suše. „Tak si nasad'te škrabošky a jdeme!“ Nestan pokynul strážím, aby otevřely bránu.

Už se setmělo a měsíc visel nízko nad obzorem. Byl téměř v úplňku a vypadal jako dokonalá perla. Dnes večer žádné lucer-ny nepotřebovali. Celé město zářilo jako narozeninový dort loučemi, světlicemi a vatrami, od nejchudších obydlí, vestavěných do nižší pobřežní hráze, až po palác čtyř větrů přímo na vrcholu Arcosi. Milla se zadívala na ulice zaplavené světlem a přemýšlela, kde asi teď jsou její ostatní přátelé. Nejspíš budou všichni u loděnic. Thom sedí jako na jehlách na přístavní zdi a těší se na ohňostroj. Rosa napekla kořeněné koláčky a plánovala si *půjčit* láhev sladkého sartolského vína ze stánku svých rodičů, aby ji vzala na pouliční večírek.

A Milla byla tady, v davu prominentních rodin Arcosi. Všichni byli nastrojeni v nejlepším hedvábí a sametu, přezdobení šperky a zlatem a na obličejích měli škrabošky se třpytkami a ptačími péry. Oči jí po to všem lesku a třpytu klouzaly, až se jí točila hlava. Pak sebou trhla, protože jí boty dřely na patách a připomínaly jí, že je jen vrabčáček, který se snaží zapadnout mezi pávy.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Isak, který si toho všiml. „Stalo se něco?“ Nabídl jí ruku a s laskavou starostlivostí se na ni zadíval.

Co kdyby to na něj všechno vysypala? *Někoho zabili, přímo mně pod nose. Nezabránila jsem tomu a lidská bytost je teď po smrti. Ten člověk ukryl něco cenného a já to vašemu otci neřekla.*

Nechtěla mu ale přidělovat starosti. Isak potřeboval být klidný, aby zvládl svou roli na vévodově bále. „Ne,“ odpověděla pohotově, ale vděčně se opřela o jeho paži, aby aspoň na pár kroků mohla přestat kulhat.

Zavalitá Norlandanka nacpaná v červených saténových šatech se po ní zamračeně ohlédla přes rameno. Se zaujetím putovala očima od dívčiných krátkých černých kudrlin a zlatohnědé pokožky k fialovým šatům – sice už několik sezón starým, ale i tak velmi kvalitním – a nakonec i k vypůjčeným střevícům.

Milla věděla, že představovala podivnou směsici, která lidi mimo její okruh mátlá. Díky Tarjině společnosti se naučila od všeho trochu: jak bojovat, jak tančit, jak mluvit jako dáma a jak protahovat samohlásky v elegantním norlandském stylu. Jenže někteří ji budou vždy soudit podle prvního dojmu.

Když si všimla ženina nesouhlasného pohledu, připravila se na nevyhnutelnou poznámku.

„Copak vévoda dnes večer dovoluje přijít komukoliv?“ zeptala se žena hlasitě. „Myslela jsem, že jsou zváni jen Norlandané.“

Nestan neřekl nic, ale záměrně vkročil mezi Millu a tu ženu, aby jí zabránil ve výhledu.

S planoucími tvářemi se Milla rychle odtáhla od Isaka a ukázala dopředu. „Podívejte! Jsme tady.“

Lidé zakláněli hlavy a s otevřenými ústy a vykulenýma očima v úžasu hleděli na ohromnou hladkou cihlovou zeď, která se tyčila nad nimi. Všední pohled se nynější blízkostí proměnil v cosi majestátního. Dav pokračoval dál, vždy deset lidí najednou, skrz ohromnou kamennou bránu klenoucí se jim nad

hlavami, chráněnou z každé strany strážní věží. Milla si prohlížela hosty kolem sebe a zle si měřila každého, kdo byl oblečený v černém. Zaměřovala se na každou černo-zlatou škrabošku a snažila se rozpoznat, zda jde o vraha ze zahrady. Neměla naději. Bylo jich příliš mnoho. Nikdy se jí nepodaří poznat toho pravého. Muž se navíc už nepochybně dávno převlékl. Nedomýšlela se ale uvolnit, když věděla, že se mezi nimi pohybuje zabiják.

Za bránou se z davu lidí zvedl vzrušený cvrkot, jako by tam začalo štěbetat tisíc špačků.

„Pojďte, vy dva. Není to nádherna?“ Přišla k nim Tarja, vzala je za ruce a táhla je po široké cestě lemované zastřiženými limetovníky ověšenými lucerničkami. Procházeli pod elegantními pergolami porostlými jasmínem. Po obou stranách se rozkládaly ornamentální růžové zahrady. Teplý noční vzduch byl prodchnutý jejich vůní.

„Hele, koukněte, támhle to je!“ ukázala Milla a na okamžik zapomněla mít se na pozoru. Palác čtyř větrů ozářený řetězy světla jako padlými hvězdami byl nádhernější, než si kdy dokázala představit.

Hlavní budova byla ověncena kamennými oblouky připomínajícími hrudní koš nějakého ohromného zvířete. Z každého rohu se vypínala k noční obloze vysoká věž, jedna na sever, další na východ, jih a západ a z tuctů oken se linula záře. Dlážděné nádvoří, vykládané obrazem mohutného černého draka dštícího oheň, vedlo ke schodům do paláce.

Milla se zarazila. Nemohla uvěřit, že je opravdu tady. Obrazy draků byly na Arcosi všude – snad nad každými domovními dveřmi – ale ještě nikdy neviděla nic tak obrovského.

Všichni byli vyzváni, aby se vydali do budovy vedle paláce.

„To je dračí sál dávných králů, určitě je to on!“ vydechl Isak, když vešli ohromnými dvojítymi dveřmi dovnitř za Nestanem a Finnem. Nakrčil nos, aby udržel brýle na svém místě, a zadíval se na vysoký klenutý strop vykládaný dlaždicemi.

„Něco jako stáj, ale pro draky?“ zeptala se Tarja a udiveně se rozhlížela.

„Nejnádhernější stáj, jakou jsem kdy viděla,“ vydechla Milla. Její pohled přitahovaly vybledlé malby na stěnách a starodávné tapiserie visící na zaoblených zdech. „Podívejte!“ ukázala na nejbližší stěnu s gobelínem, na kterém byl vyobrazen letící drak, na němž seděla žena s vlajícími dlouhými černými vlasy.

„To je žena!“ vyhrkla vítězoslavně Tarja. „Zdá se, že některé věci měli srovnané dobře, ať už byli kdokoli...“

„Je to jen příběh...“ prohlásil pochybovačně Isak.

„Byli skuteční! Žili přímo tady, v našem městě.“ Milla znala staré písně a legendy, viděla vyhloubená místa v rozpadajících se zdech na hlavním náměstí, ale tohle bylo jiné, tohle byl živoucí důkaz. Asi postě si přála, aby tu žila tehdy, v dobách, kdy tu byli i draci.

Rozhlédla se a snažila si představit skutečné draky. Jenže dračí stáj se dnes večer proměnila na taneční sál. Prostor byl ohříván tucty kovových košů s ohněm a provoněn liliemi ve vysokých křišťálových vázách. Celá jedna strana sálu byla zaplněna stoly prostřenými lahodně vonícím jídlem. Na hosty čekalo pečené jehněčí, lesklé černé olivy, šťavnaté saláty posypané zrníčky granátového jablka, koriandrem a rozinkami, uzené ryby, teplé bochníky chleba právě vytažené z pece a Milliny milované pečené broskve, z nichž doslova prýštila šťáva. Dívce se sbíhaly sliny a připomínaly jí, jak je to dlouho, kdy naposledy jedla.

Vtom zazněly fanfáry a herold vykřikl: „Rozestupte se, přichází Jeho Milost, vévoda Olvar Refarson!“